

ŠTĚVANICE

Každý je pozvaný
Každý je podezřelý

LUCY FOLEY

THRILLER

Copyright © 2019 by Lost and Found Books Ltd.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Křepelová, 2021

Cover © Karolína Zacklová, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0779-9 (pdf)

ŠTVANICE

LUCY FOLEY

VENDETA

Pro AC, mého kumpána ve zločinu.

*Což může vůbec, láska má,
někdo přátelství se vzdát?*

SOUČASNOST
2. ledna 2019

Heather

Vidím, jak vánicí přichází muž. Z dálky přes tu bílou clonu skoro nevypadá ani jako člověk, jen stín postavy.

Jak se ke mně blíží, poznávám, že je to hajný Doug. Uvědomím si, že jde k Chatě rychle, že se snaží utíkat. Ale už napadaný i padající sníh mu v tom brání. Potácí se na každém kroku. Něco se stalo. Je mi to jasné, aniž bych mu viděla do tváře.

Jak přichází blíž, vidím, že jeho tvář je ztuhlá hrůzou. Ten pohled znám. Už jsem ho viděla. Takhle se tváří někdo, kdo byl svědkem něčeho strašného, co se vymyká běžné lidské zkušenosti. Otevřu mu dveře do Chaty, pustím ho dovnitř. S ním do místnosti vletí závan mrazivého větru a trocha sněhu.

„Co se stalo?“ zeptám se ho.

Chvilí – dlouhá pauza – snaží se popadnout dech. Ale očima už vypráví, nemá výpověď o hrůze.

Konečně promluví. „Našel jsem toho ztraceného hosta.“

„No, skvělé,“ řeknu na to. „Kde –“

Zavrtí hlavou a já cítím, že mi otázka umřela na rtech.

„Našel jsem tělo.“

O TŘI DNY DŘÍVE
30. prosince 2018

Emma

Nový rok. Poprvé po mnoha letech jsme všichni pohromadě. Já a Mark, Miranda a Julien, Nick a Bou, Samira a Giles s jejich šestiměsíční dcerkou Priyou. A Katie.

Čtyři dny spolu na Skotské vysočině v zimě. Loch Corrin, tak se to tu jmenuje. Být tady je exkluzivní: pronajímají to jen čtyřikrát do roka – po zbytek roku se to využívá pro soukromé účely. Pokud jde o tuto část roku, jak vám asi už došlo, je to nejžádanější termín. Musela jsem to v podstatě zamluvit den po minulém Novém roku, hned jak bylo možné si to zarezervovat. Ženská, se kterou jsem mluvila, mě ujistila, že bychom tu měli být sami, protože obsadíme většinu pokojů.

Z tašky zase vyndám brožurku. Tvrdý papír, to je drahá záležitost. Na obrázku je vyobrazené jehličnany lemované jezero, za kterým se tyčí vrcholky zčervenalé vřesem, i když ty už teď budou zaváté sněhem. Podle fotek by samotná Chata – „Nová Chata“, jak ji popisují v brožuře – měla být velká prosklená

stavba, mega moderní, navržená prvotřídním architektem, který nedávno navrhl také letní pavilon v Serpentine Gallery. Myslím, že jim šlo o to, nenarušit linii klidných vod jezera, v němž se odráží okolní krajina a za ní nekompromisní křivky vysokého vrcholku Munro.

Blízko Chaty se nachází skupina obydlí, která v porovnání s ní vypadají jako trpasličí domky, schoulené blízko u sebe, jako by se potřebovaly zahřát. To jsou chatky; pro každý pár je tam jedna, ale na společná jídla se budeme scházet v lovecké chatě, což je ta největší budova uprostřed. Kromě Večeře ze Skotské vysočiny – ochutnávky místní sezonní produkce – si budeme vařit sami. Potraviny mi už objednali. Dopředu jsem jim poslala dlouhý seznam – čerstvé lanýže, foie gras, ústřice. Na silvestra plánuju pořádnou hostinu, na kterou se už moc těším. Vaření miluju. Jídlo lidi spojuje, vidíte?

Tahle část cesty nabízí mimořádně dramatický výhled. Na jedné straně máme moře a země pod námi se dost často promění ve sráz, takže se zdá, že stačí jeden chybný pohyb a skončíme v něm. Voda je břidlicově šedá a vypadá divoce. Na vrcholku jednoho útesu se v chumlu drží stádo ovcí, snad aby jim bylo teplo. Je slyšet vítr, který se často opře do oken tak, že se vlak zakymácí.

Zdá se, že všichni ostatní už usnuli, dokonce i mimčo Priya. Giles ve skutečnosti chrápe.

„Podívejte,“ chce se mi říct, „podívejte se, jaká je to nádhera!“

To já jsem naplánovala tenhle výlet, takže se za něj cítím svým způsobem zodpovědná – aby se lidi dostatečně bavili, aby se nic nepokazilo. Cítím se teď ale pyšná i na to, co se zatím už povedlo... jako třeba tohle, ta divoká krása za oknem.

Nikdo se nemůže divit tomu, že všichni usnuli. Na vlak jsme vstávali opravdu brzy – zvláště Miranda vypadala po ránu dost nabroušeně. A pak začali všichni samozřejmě hned

nasávat. Mark, Giles a Julien si z barového vozíku posloužili, jen co jsme projeli Doncasterem, i když bylo teprve jedenáct dopoledne. Měli spokojenou špičku, byli hluční a rádi, že jsou zase spolu, což několik řad sedadel dál neocenilo. Zdálo se, že s pomocí pár piv se po mnoha letech se stejnou lehkostí zase skamarádili bez ohledu na to, kolik času už uteklo od té doby, kdy se viděli naposledy.

Nick s Bouem, který je z Ameriky a s nímž Nick chodí, úplně do této klučíci party nezapadají, protože Nick se s nimi na Oxfordu nekamarádil..., i když Katie prohlásila, že je za tím víc, nějaká nevyslovená homofobie ze strany ostatních kluků. Nick se především kamarádí s Katie. Někdy mi úplně přijde, že nás ostatní vlastně moc nemusí, že nás toleruje jen kvůli Katie. Vždycky jsem si myslela, že Nick a Miranda budou vůči sobě odtažitější, nejspíš proto, že jsou oba takové silné osobnosti. A přesto dneska ráno, když spolu pospíchali po nástupišti, zaklesnutí v rámě, aby si koupili „zásoby pro případ ztroskotání“, vypadali jako největší spiklenci. Ze zásob se vyklubala dokonale vychlazená láhev bílého Sancerra, kterou k lehké závisti pivařů Nick vytáhl z chladicí tašky. „Snažil se najít ten gin & tonik v plechovkách,“ řekla nám Miranda, „ale to jsem nedopustila. Musíme začít tím, čím budeme pokračovat.“

Miranda, Nick, Bou a já jsme si každý dali trochu vína. Dokonce i Samira se na poslední chvíli rozhodla, že si taky dá malou skleničku: „Teď najednou přicházejí na to, že když kojíte, můžete i pít.“

Katie nejdřív zakroutila hlavou; sama měla láhev minerálky. „Ale no tak, Kejtýýý,“ přemlouvala ji Miranda s vítězným úsměvem a přeuctivě jí nabízela skleničku. „Jsme přece na dovolené!“ Když vás Miranda přemlouvá, je těžké ji odmítnout, takže samozřejmě že si Katie skleničku vzala a trochu si usrkla.

Popíjení pomohlo trochu prolomit ledy. Po nástupu do vlaku jsme nejdřív měli trochu potíže s tím, kdo kde sedí, všichni z toho byli unavení a zpruzení a jen napůl se to snažili vyřešit. Stalo se, že jedno sedadlo z devíti bylo zarezervované v jiném vagoně, úplně samostatně. Vlak byl plný, přece jen byly svátky, takže nebylo možné nic vyměnit nebo posunout.

„Je jasné, že to sedadlo je moje,“ řekla Katie. Víte, Katie je ta lichá, není tady v páru. Dalo by se říct, že je v určitém smyslu větší vetřelec než poslední dobou já.

„Jé, Katie,“ řekla jsem. „Moc se omlouvám – asi jsem blbá. Nevím, jak se to mohlo stát. Byla jsem si jistá, že jsem je všechny zarezervovala uprostřed vagonu, abychom mohli být všichni spolu. Systém to ale musel změnit. Sedni si třeba sem... a já půjdu tam.“

„Ne,“ řekla Katie, když zápasila s kufrem, který se nad hlavami už sedících pasažérů snažila sundat dolů. „To nedává smysl. To je jedno.“ Ale podle tónu hlasu si myslela pravý opak. *Proboha*, slyšela jsem sama sebe, jak si v duchu říkám. *Vždyt je to jen cesta vlakem. Copak na tom fakt tak záleží?*

Ostatních osm sedadel bylo naproti sobě kolem dvou stolů uprostřed vagonu. Hned vedle seděla postarší paní a dospívající kluk s piercingem – dva samostatní cestující. Nevypadalo pravděpodobně, že by se nám podařilo s touto šlamastykou něco udělat. Ale pak se Miranda, jejíž závoj vlasů svítil jako ze zlata, naklonila, oslovila starší paní a začala čarovat. Viděla jsem, jak je paní okouzlená: jejím vzhledem, jejím jasným projevem se skoro až starobylým přízvukem. Když chce, dokáže Miranda lidi okouzlit *zásadním způsobem*. Tomu, kdo ji zná, se už takové pozornosti dostalo.

Ale jistě, řekla paní, samozřejmě že si přeseďne. V druhém vagonu to stejně bude klidnější: „Ach, vy mladí, vidíte!“ – i když nikdo z nás už tak mladý není – „A opravdu dávám přednost, když můžu sedět ve směru jízdy.“

„Díky, Mirando,“ řekla Katie a na chvilku se usmála. (Sice zněla vděčně, ale úplně se tak netvářila.) Katie a Miranda jsou nejlepší kamarádky už od pravěku. Víím, že se poslední dobou moc nevidaly; Miranda říká, že Katie má teď hodně práce. A protože Samira a Giles jsou uvázaní k dětské postýlce, trávíme teď s Mirandou víc času než kdy předtím. Chodíme nakupovat, chodíme na skleničku. Přetřásáme spolu poslední novinky. Začala jsem mít pocit, že mě přijala za svoji *kamarádku*, že už nejsem jen Markova přítelkyně, skoro deset let to poslední kolo u vozu.

Katie mě ale v minulosti vždycky vystrnadila z mého místa. Jsou si s Mirandou tak blízko, vlastně tak moc, že jsou spíš jako sestry než kamarádky. Dřív mi přišlo, že mě celá jejich blízkost a společná minulost vylučuje, že nedává prostor novým přátelstvím. Takže někde hluboko uvnitř z toho teď mám – no, radost.

Opravdu chci, aby si všichni náš výlet užili, aby to byl úspěch. Odjet pryč na silvestra je velká věc. Tahle skupina to tak dělá každý rok.

Jezdila takhle pryč dlouho předtím, než jsem se na scéně objevila já. A asi by se dalo říct, že plánováním tohoto výletu se trapně snažím dokázat, že mezi ně opravdu patřím. Konečně by mě mohli vzít do nejužšího okruhu přátel. Jeden by si myslel, že tři roky – tak dlouho už spolu s Markem jsme – budou stačit.

Nestačí. Víte, opravdu je pojí velmi dlouhá historie: až k Oxfordu, kde se všichni seznámili.

Ten, kdo v takové situaci někdy byl, může potvrdit, že být tím posledním člověkem, který se připojí ke skupině starých přátel, není snadné. I když jsou to už roky, vypadá to, že vždycky budu tou novou holkou. Vždycky budu tím posledním kolem u vozu, narušitelkou.

Znovu se podívám na brožurku na klíně. Možná že tento výlet – tak do detailu naplánovaný – věci změní. Dokáže, že jsem jedna z nich. Moc se na to těším.

Katie

Konečně jsme dorazili. A přesto mě najednou přepadla touha být zpátky ve městě. Nevadil by mi ani můj stůl v kanceláři. Stanice Loch Corrin je směšně maličká. Jedno nástupiště, za nímž se ostře tyčí ocelově šedá stěna hory s vrcholkem v oblacích. Cedule, jejíž nápis naznačuje, že se jedná o standardní železniční zastávku, vypadá jako kanadský žertík. Nástupiště pokrývá jemný prašan bez jediné šlápoty, která by tu dokonalou bělost zohydila.

Vzpomenu si na sních v Londýně – jak je špinavý hned, jakmile dopadne na zem, pošlapaný botami tisíců. Pokud bych chtěla ještě další důkaz toho, jak daleko jsme od civilizace, byl by to fakt, že nejenže tady nikdo do sněhu nešlápl, ale ani se ho nesnažil uklidit. Mám pocit, že už nejsme v Kansasu, Toto. Vlakem jsme projeli míle a míle této divoce vyhlížející krajiny. Už si nepamatuji, kdy jsem naposledy viděla lidské obydlí, natož člověka.

Opatrně odcházíme od vlaku po namrzlém nástupišti – pod napadaným sněhem se zablýskne ledovka – okolo maličkaté nádražní budovy. Vypadá naprosto opuštěně. Přemýšlím, jak často asi někdo čekárnu, s nápisem nakresleným na zeď a optimistickým regálem s knížkami, využívá. Teď míváme malý stánek s tabulkou špinavého skla: výdejnu lístků nebo maličkou kancelář. Nakouknu dovnitř, fascinovaná myšlenkou, že by tady uprostřed divočiny byla kancelář, ale polekám se, když si uvědomím, že není prázdná. Ve skutečnosti tam někdo v příšeří sedí. Vidím z něj jen siluetu: široká ramena, ohnutá záda a pak oči, které se zalesknou, které nás sledují, jak procházíme kolem.

„Co se stalo?“ otočí se Giles přede mnou. Musela jsem dát najevo překvapení.

„Někdo je tam uvnitř,“ zašeptám. „Výpravčí nebo tak něco – jen mě to polekalo.“

Giles nakoukne oknem dovnitř. „Máš pravdu.“ Na plešaté hlavě předstírá pozdrav neviditelným kloboukem. „Přeju vám přenádherné ráno,“ řekne s šibalským úsměvem. Giles je v naší partě za klauna: roztomilý, směšný – někdy až ke své škodě.

„To bylo irsky, blbe,“ řekne Samira přívětivě. Tihle dva dělají všechno přívětivě. Nikdy si nepřipadám víc single než právě v jejich přítomnosti. Muž ve stánku hned neodpoví. Pak ale, pomalu, zvedne v jakémsi pozdravu jednu ruku.

Landrover už na nás čeká, aby nás odvezl: špinavý od bláta, jeden z těch starých typů. Sleduji, jak se otevírají dveře a chlap vylézá ven, jako by ho složeného rozvinuli.

„To musí být ten hajnej,“ řekne Emma. „V e-mailu psali, že nás vyzvedne on.“

Nevypadá na hajného, pomyslím si. Co jsem si ale představovala? Myslím, že jsem si hlavně myslela, že bude starý, ale není mu víc než nám. Ale jinak má asi všechno, co má

mít: výšku a ramena, která odráží život strávený venku, a dost rozčepýřené tmavé vlasy. Jak nás vítá tlumeným mumláním, má hlas nakřápnutý, jako by ho moc nepoužíval.

Vidím, že nás všechny přejel pohledem, a myslím, že to, co vidí, se mu nezamlouvá. Ušklíbá se, když bere Nickův kabát Barbour bez poskvrnky, Samiřiny pohorky Hunter a Mirandin kožešinový límec z lišky? Jestli jo, tak nevím, co si bude myslet o mém oblečení do města a kufru Samsonite na kolečkách. Byla jsem moc rozlitaná na to, abych si lámala hlavu s tím, co si balím s sebou.

Vidím, jak se mu Julien, Bou a Mark snaží pomoci s taškami, ale on je odstrčí stranou. Vypadají vedle něj stejně vymydleně jako klučiči první den školy. Vsadím se, že se jim ten kontrast nezamlouvá.

„Asi se budeme muset rozdělit na dvě skupiny,“ řekne Giles, „takhle nás všechny bezpečně nahoru nedostanete.“

Hajný zvedne obočí. „Jak chcete.“

„Holky, vy jedte první,“ snaží se Mark o galantnost, „my kluci tady zůstaneme.“ S vtíravým pocitem čekám, kdy zavtipkuje o tom, že Nick a Bou jsou čestné holky. Naštěstí ho to nenapadlo – nebo dokázal držet jazyk za zuby. Dneska nikdo z nás nezlobí, jsme přece na dovolené s přáteli.

Je to už věčnost, kdy jsme spolu někde všichni byli – asi od minulého silvestra. Vždycky zapomenu, jaké to je. Naladíme se na sebe tak snadno, rychle zapadneme do těch svých starých rolí, které jsme v této partě vždycky měli. Já jsem za tu tichou – pro Mirandu a Samiru, moje dávné spolubydlící, ty extroverty naší party. Já se ale změnila. Nakonec to my všichni. Jsem si jistá, že řekneme Giles, jako hlavní matrikář, není v A & E oddělení za tak úplného klauna. Vyškrábeme se do landroveru. Smrdí to tu po mokřím psu a hlíně. Asi by tak smrděl i hajný, kdyby se vám povedlo se k němu dostat blíž. Miranda sedí na předním sedadle vedle něj. Každou

chvíli zavoní ve vzduchu její parfém: těžký, kouřový, který se zvláště mísí s pachem hlíny. Jen ona si něco takového může dovolit. Otočím hlavu a nadechnu se čerstvého vzduchu, jenž dovnitř profukuje mírně staženým okýnkem.

Teď máme na jedné straně břeh, který prudce padá rovnou do jezera. Na druhé straně je les, v němž už je tma jak v pytli, i když se ještě úplně nesetmělo. Silnice není nic jiného než stezka, plná výmolů a uzounká, takže jeden chybný pohyb by nás poslal šupem dolů k vodě nebo bychom nabourali v hustém porostu. Jak pokračujeme dál, hází to s námi ze strany na stranu, ale najednou auto prudce zabrzdí. Všichni letíme dopředu a pak nás to hodí zase zpátky do sedaček.

„Kurva!“ vykřikne Miranda, zatímco Priya – která byla zatím celou cestu potichu – začne Samiře v náručí rvát.

Ve světlech se na stezce před námi objeví jelen. Musel vystoupit ze stínů lesa, aniž si toho kdokoli z nás všiml. Obrovská hlava vypadá až moc velká v porovnání s útlým tělem hnědočervených odstínů, korunovaná mohutnou spleť paroží, které vypadá nejen majestátně, ale i smrtelně nebezpečně. V reflektorech se mu oči leskly podivnou, mimozemskou zelení. Nakonec se na nás přestal dívat a beze spěchu elegantně odkráčel mezi stromy. Položím si ruku na hrudník a cítím, že mi srdce buší jako o závod.

„Páni,“ vydechla Miranda. „Co to bylo?“

Hajný se na ni otočil a suše jí odpověděl: „Vysoká.“

„Myslím,“ řekla, trochu vykolejeně – což je pro ni neobvyklé – „myslím, jaký druh vysoké?“

„Červený,“ řekl hajný, „červený jelen.“ Obrátil oči zpátky k cestě. Rozhovor skončil.

Miranda se otočí na sedačce na nás a jako mim nám povídá: „Je sexy, ne?“ Samira a Emma souhlasně přikývnu. Pak řekne nahlas: „Nemyslíš si to taky, Katie?“ Nakloní se a šťouchne mě do ramene, trošičku prudce.

„Nevím,“ řeknu. Podívám se na hajného nic neříkající výraz ve zpětném zrcátku. Uhádl, že si povídáme o něm? Jestli ano, tak ani v sebemenším nedává najevo, že by nás poslouchal, ale i tak je mi to trapné.

„No jo, ty jsi ale měla vždycky divný vkus na chlapy, Katie,“ řekne Miranda se smíchem.

Nikdy se jí moji kluci nelíbili. Vlastně ten pocit býval obecně dost vzájemný, a já ji tak musela často před nimi obhajovat. „Myslím, že si je vybíráš, aby byli jako andělé, co ti sedí na rameni a povídají ti: Tahle to s tebou dobře nemyslí. Tě se vyhni.“ Ale s Mirandou se kamarádíme nejdéle ze všech. A naše přátelství vždycky vydrželo déle než kterýkoli z románek, které jsme měly – tedy co se týká mne. Miranda a Julien jsou spolu už od dob Oxfordu.

Když se Julien objevil na scéně na konci prvního ročníku, nebyla jsem si jistá, co si o něm mám myslet. Stejně jako Miranda. Byl tak trochu výjimkou v porovnání s předchozími kluky, se kterými chodila.

Je pravda, že jich bylo k porovnání jen pár, oba si vzala pod křídla, stejně jako mě, zdaleka nevypadali tak krásně jako ona a nebyli tak společenští, ti kluci, kteří neustále nemohli uvěřit tomu, že si je vybrala. Ale Miranda vždycky někoho ráda brala pod křídla.

Takže s její láskou pro odložené a zaběhnuté byl Julien příliš jednoduchá volba. Vypadal nadmíru dobře a byl hodně sebevědomý. A to byla její slova, ne moje. „Je tak arogantní,“ říkala. „Nemůžu se dočkat, až mu ty jeho koule naservíruju na podnose, až to na mě zase zkusí.“ Říkávala jsem si, jestli opravdu není schopná vidět, jak moc dobře zrcadlil její vlastní aroganci, její vlastní sebevědomí.

Julien se nevzdal, i když ho pokaždé stroze odmítla. Přisedl si v hospodě, aby si s námi – s ní – popovídal. Nebo na ni náhodou „narazil“ po přednášce na chodbě. Nebo jen tak

chodil na bar k nám do klubovny prváků, prý za nějakými kamarády, ale většinu večera proseděl u našeho stolu, kde na Mirandu s otevřenou upřímností vrkal.

Později jsem poznala, že když Julien něco hodně chce, nic mu nedokáže stát v cestě, dokud to nezíská. A on Mirandu chtěl. Hodně.

Nakonec si přiznala, jaká situace doopravdy byla: chtěla ho taky. Kdo by nechtěl? Tenkrát byl nádherný, pořád je, možná že dneska o trochu víc, protože mu život odřel trochu té dokonalosti, to jeho tlachání. Přemýšlím, jestli je vůbec biologicky možné nechtít takového muže, jako je Julien, alespoň co se týče fyzického vztahu.

Pamatuji si, jak nás Miranda seznámila na Letním plese – kde to konečně dali dohromady. Samozřejmě jsem přesně věděla, kdo to je. Byla jsem svědkem celé té ságy: jak neustále běhal za Mirandou, jak ho odmítala, jak se pořád snažil a snažil – a jak nakonec nešlo nepodlehnout nevyhnutelnému. Tolik jsem toho o něm věděla. Na kterou kolej chodil, jaký předmět studoval, skutečnost, že hrál rugby. Věděla jsem toho o něm tolik, že jsem skoro zapomněla, že on ale nebude tušit, kdo jsem. Takže když mě políbil na tvář a vážně pronesl: „Rád tě poznávám, Katie,“ – velmi zdvořile, i když byl opilý – měla jsem pocit, že si dělá srandu.

Poprvé když u nás doma přespal – Miranda, Samira a já jsme spolu žily v druhém ročníku – jsem na něj narazila, jak vychází z koupelny, ručník si držel kolem pasu. Moc jsem se snažila vypadat nenuceně, nedívat se mu na nahý hrudník, široká, pěkně osvalená ramena, která se mu po sprše ještě leskla, že jsem řekla jen: „Ahoj, Juliene.“

Zdalo se, že si utáhl ručník u pasu víc. „Nazdar.“ Zamračil se. „No – tohle je trochu trapný. Bohužel nevím, jak se jmenuješ.“

Uvědomila jsem si svoji chybu. Úplně zapomněl, kdo jsem, nejspíš zapomněl i to, že jsme se i setkali. „Aha,“ řekla jsem a podala mu ruku. „Jsem Katie.“

On mi ruku nepodal a já si uvědomila, že to byla další chyba – bylo to moc formální, divný. Pak mi došlo, že tím to nebude, protože si jednou rukou přece drží ručník a ve druhé svírá kartáček na zuby.

„Pardon.“ Pak se usmál tím svým okouzlujícím úsměvem a slitoval se nade mnou. „Takže. Co jsi provedla, Katie?“

Zírala jsem na něj. „Jak to myslíš?“

Zasmál se. „Jako v té knížce,“ řekl, „*Co provedla Katie*.“ Vždycky se mi ta knížka líbila. I když nevím, jestli se má líbit klukům.“ Podruhé se na mě usmál tím svým úsměvem a najednou jsem si myslela, že vidím to, co na něm viděla Miranda.

S lidmi jako Julien se to má takhle. V nějaké americké romantické komedii by někdo tak pohledný jako on hrál nějakého sráče, aby se mohl od základů změnit, aby později svých hříchů litoval. Miranda by byla královna krásy, ale mrcha, která má *temné tajemství*. Ta šedá myška, co nic neznamená – já – by byla ta hodná, chytrá, žalostně nepochopená postava, která by to ale nakonec všechno zachránila. Jenže ve skutečném životě to tak nechodí. Lidé jako oni nemusí být nepříjemní. Proč by si sami házeli klacky pod nohy? Oni si můžou dovolit být neuvěřitelně okouzlující a zároveň sami sebou. A z lidí, jako jsem já, z těch šedých myšek, co nic neznamenají, se většinou nestanou hrdinové příběhu. Někdy i my máme vlastní temná tajemství.

Ta trocha světla, co ze dne zbývala, už byla pryč. Sotva se dá v té tmě rozpoznat něco jiného než černá masa stromů po obou stranách. Ve tmě vypadají stromy hustší, blíže: skoro

jako by nás chtěly pohltit. Kromě hučení motoru landroveru není slyšet nic; možná že tlumí taky zvuk.

Vpředu se Miranda vypyává na to, jak přístupné je to místo. Tohle je opravdu odlehlé. „K silnici je to autem hodinu,“ povídá nám hajný. „Za dobrého počasí.“

„*Hodinu?*“ zeptá se Samira. Podívá se nervózně na Priyu, která hledí oknem do krajiny v soumraku, záblesky měsíčního světla se jí odráží ve velkých tmavých očích. Podívám se ven zadním okýnkem. Jediné, co vidím, je tunel ze stromů, jenž se v dále sbíhá do jediného bodu.

„Víc než hodinu,“ povídá hajný, „když je viditelnost nízká nebo počasí špatné.“ On má z toho snad radost?

Hodinu mi trvá se dostat k mámě do Surrey. To je nějakých šedesát mil od Londýna. Je skoro neuvěřitelné, že tohle místo je pořád ještě součástí Spojeného království. Vždycky jsem měla za to, že ten ostrov, kterému říkáme domov, je dost přelidněný. Podle toho, jak otec mluví o imigrantech, byste si mysleli, že nám hrozí reálné nebezpečí, že se ostrov začne potápět jen pod tíhou všech těch těl, která se sem nacpala.

„Někdy,“ povídá hajný, „se v tomhle ročním období nedá po silnici projet vůbec. Třeba když tady, řekněme, pořádně nasněží – mělo by to být všechno v e-mailu, co jste dostali od Heather.“

Emma přikývne. „Bylo to tam.“

„Co tím chceš říct?“ Samira se zřetelně začala zajíkat. „To tady zůstaneme?“

„Je to možné,“ řekl. „Pokud napadne dost sněhu, cesta bude neprůjezdná – je to moc nebezpečné, i když máte sněhové obutí. Stane se nám, že je to celkově i několik týdnů v roce, kdy je Corrin odříznutý od zbytku světa.“

„To může být útulné,“ řekne Emma rychle, snad aby zabránila Samiře v dalších protestech. „Báječné. A jídla jsem objednala dost –“

„I vína,“ doplní Miranda.

„– i vína,“ souhlasí Emma, „aby nám vydrželo na několik týdnů, kdyby to bylo potřeba. Možná jsem to trochu přehnala. Plánuju na silvestra takovou menší hostinu.“

Nikdo ji vlastně neposlouchá. Myslím, že se nám všem honí hlavou myšlenky o tom, co jsme se právě dozvěděli o místě, kde strávíme dalších několik dní. Vědět, že jste od všeho tak daleko, na tom něco znepokojujícího je.

„Co nádraží?“ zeptá se Miranda s trochou toho „a nachytala jsem tě!“. „Určitě prostě můžete odjet vlakem?“

Hajný se na ni podívá. Je to docela fešák, uvědomím si. Nebo by alespoň byl, kdyby neměl v očích ten divný výraz. „Ani vlakům se moc dobře nejezdí, když je metr sněhu,“ řekne. „Takže by tady nestavěly.“

A tak jako lusknutím prstu se krajina se vším svým prostorem najednou kolem nás smrskla.

Doug

Když si odmyslíte hosty, tohle místo by bylo dokonalé. Ale bez nich by byl asi bez práce.

Když je vyzvedával, jediné, co mohl udělat, bylo nepošklebovat se jim. Jsou cítit penězi na míle daleko, tyhle lidi – stejně jako ostatní, co sem přijedou. Když se blížili k Chatě, ten menší, tmavovlasý – Jethro? Joshua? – se k němu otočil jako chlap na chlapa, v ruce lesklý stříbrný telefon. „Vyhledává mi to wifinu,“ řekl, „ale pořád nic. Je jasný, že tady není 3G: to chápu. Bez signálu nechytnete 3G... No! Ale myslel jsem si, že wifinu už teď chytanu. Nebo musíte být k Chatě blíž?“

Odpověděl tomu muži, že wifinu nezapínají, pokud si o to někdo vysloveně nepožádá. „A je možný signál občas chytit, ale to musíte vylézt tam nahoru,“ – ukázal na úbočí hory Munro – „aby se vám to povedlo.“

Muž se zasmušil. Na chvíli vypadal skoro, jako by dostal strach. Jeho žena rychle řekla: „Jsem si jistá, drahý, že bez

té wifiny několik dní přežiješ.“ A pak jeho případné námitky udusila polibkem, jazyk vystrčený ven. Doug se podíval jinnam.

Tatáž žena, Miranda – ta krásná –, seděla s ním v landroveru vepředu, koleno blízko u jeho. Nebylo potřeba, aby se ho chytila za paži, když nasedala do auta. Cítil závan jejího parfému, kdykoli se otočila a promluvila na něj, byl těžký a kouřový. Skoro zapomněl, že na světě existují ženy jako ona: složité, flirtující, ten typ, co musí svést každého, koho potkají. Nebezpečné svým zvláštním způsobem. Heather je ale tak jiná. Používá vůbec parfém? Nepamatuje si, že by si toho někdy všiml. Určitě nemívá make-up. Má ten typ obličej, který vypadá lépe bez jakéhokoli přikrašlování kosmetikou. Líbí se mu její obličej, má tvar srdce, s tmavýma očima, elegantní křivky jejího obočí. Někdo, kdo s Heather nestrávil moc času, by si asi myslel, že vypadá nekomplikovaně, ale on má pocit, že je tomu naopak, že je to s ní jako s tichou vodou, co mele břehy. Jen tuší, že předtím žila v Edinburghu, že tam pracovala. On se ale nesnažil zjistit, jaký život žila. Znamenalo by to, že by se pak odhalil příliš.

Heather je dobrý člověk. On není. Než sem přišel, udělal něco strašného. Vlastně těch věcí bylo víc. Člověka, jako je ona, by měli chránit před někým, jako je on.

Hosty má teď na starosti Heather, na chvíli – a to je úleva. Stálo ho to nemálo úsilí, aby jim nedal najevo, že jsou mu protivní. Ten tmavovlasý muž – Julien, to bylo to jméno – je typický exemplář typu lidí, kteří sem jezdí. Ve vatě, rozmazlení, toužící po drsné přírodě, ale tajně očekávají luxus hotelů, ve kterých jsou zvyklí bydlet. Vždy jim chvíli trvá, než jim dojde, k čemu se vlastně upsali: k odlehlosti, jednoduchosti a neocenitelné kráse toho, co je tady obklopuje. Často tu projdou

určitým druhem konverze, nechají se svést kouzlem tohoto místa – kdo by se nenechal? Ale je mu jasné, že tomu tady nerozumí, ne doopravdy. Myslí si, jací nejsou drsnější, ve svých nádherných chatkách s postelemi s nebesy a krby a topením v podlaze a zasranou *saunou*, do které můžou přeběhnout, pokud jim nevadí vynaložit to úsilí. A ti, které bere na stopování vysoké, se najednou začnou chovat jako DiCaprio ve filmu *Zmrtvýchvstání*, bojují s přírodou, v níž přežije jen ten nejsilnější. Neuvědomují si, jak moc jim to celé ulehčil, že to byl on sám, kdo udělal tu těžkou práci: pozorovat, co stádo dělá, pečlivé stopování a promyšlení celého plánu..., aby to jedině, co oni musí udělat, bylo zmáčknot zatracenou spoušť.

Jen málokdo z nich dokáže i jen dobře střílet. Pokud střelí špatně, způsobí zvířeti ránu, kvůli které bude trpět nepředstavitelnou bolestí i několik dní. Například když se netrefí do hlavy pořádně (i když jim pokaždé říká, aby nestříleli na hlavu, je moc malá, takže ji spíš minou), můžou zvířeti utrhnout čelist a nechat ho naživu v nejhlubší agonii, neschopné jíst, jen pomalu vykrvácet. Takže je tam od toho, aby to zvíře dorazil ranou odborníka, pěkně do hrudní kosti, a nechat je, aby odjeli domů a chlubil se, jací jsou lovci, jací jsou hrdinové. Tím, že vzali život. Křest krví. Něco, co si můžou dát na Facebook nebo Instagram – obrázky jich samotných, zamatlaných od sražené krve a křenících se od ucha k uchu jako blázni.

Faktem je, že život už vzal, a ne jeden. A nejen život zvířat. Nikdo jiný neví líp než on, že tím se člověk nechlubí. Je to temné místo, ze kterého se člověk tak úplně nevrátí. Když to uděláte poprvé, něco se s vámi stane. Pocítíte zásadní změnu někde hluboko v duši, něco důležitého se amputuje. Poprvé je to nejhorší, ale s každou další smrtí je duše víc a víc zraněná. Za nějakou dobu tam nezbyde nic jiného než jizvy.

Už tady nahoře pracuje dost dlouho, aby znal všechny typy hostů a stal se na ně odborníkem stejně jako na zvěř

v divočině. Ale není si jistý, které z nich nesnáší víc. Typy, co jsou na divočinu, ty, které mají za to, že po pár krátkých dnech v luxusu se na přírodu napojí. Nebo ty typy, jimž to prostě nedochází a myslí si, že je podvedli..., hůř, okradli. Zapomenou, co si vlastně zarezervovali. Najdou problém ve všem, co se jen trochu liší od hotelů, na něž jsou zvyklí, s vnitřními bazény a restauracemi s michelinskými hvězdami. Podle Douga jsou to většinou ti, kteří mají problém hlavně sami se sebou. Seberte jim veškeré rozptýlení, a tady v tom tichu a samotě se jim ohlásí démoni, jež jinak mají pod kontrolou.

V Dougově případě je to jiné. Jeho vlastní démoni jsou s ním neustále, ať už je kdekoli. Tady mají alespoň dost prostoru. Má vtíravý pocit, že si tohle místo vybral z jiných důvodů než hosté. Oni sem přišli za krásou přírody – on sem přišel za přírodou, která není přátelská, za naprostou brutalitou počasí. Uprostřed dlouhé zimy tu teď vládne bez sebemenších kompromisů. Před několika týdny nahoře na vrchu Munro zahlédl lišku, jak se plíží sněhem, v čelistech svírala vyschlou mrtvolku nějakého zvířátka. Kožich měla liška tenký a prašivý, koukala jí žebra. Když si ho všimla, nezačala hned utíkat. Chvilku se na něj dívala, nepřátelská, a vyzývala ho, aby si zkusil ji obrát o její hostinu. Cítil se s ní spřízněný, jako by byli ze stejného těsta, spojení, jež nikdy nezažil s jiným člověkem, nebo to bylo už hodně dávno. Přežít, existovat – jen to. Ne žít. To je slovo pro ty, kteří v každém dni hledají zábavu, potěšení a pohodlí.

Moc dobře ví, jaké měl štěstí, že tuhle práci sehnal. Nejen proto, že mu sedí, jeho duševnímu rozpoložení, jeho touze být od lidí co nejdál, co to jen jde. Ale taky proto, že by ho nikdo jiný nejspíš nevzal. Ne s jeho minulostí. Muž, jehož šéf poslal, aby s ním udělal pohovor, se podíval na poznámku v jeho papírech, pokrčil rameny a řekl: „No, tím pádem je jasné, že si s pytláky poradíte. Jen se pokuste nezaútočit na nikoho

z hostů.“ A pak se zašklebil, jako že to byl vtip. „Doopravdy si myslím, že tohle je práce přesně pro vás.“

A to bylo všechno. Ani se nemusel snažit se vymlouvat nebo něco vysvětlovat – i když vlastně žádná výmluva neexistovala. Třeba momentální zbavení smyslu? Ani ne – moc dobře věděl, co dělá.

Když si na ten večer teď vzpomene, skoro se mu zdá, že se to nestalo. Jako by něco problesklo v televizi, jako by sledoval v akci sám sebe z velké dálky. Ale pamatuje si ten vztek, jak mu ležel v žaludku, a pak to krátké uvolnění. Ten debilní, šklebící se ksicht. A pak se něco roztříštilo. V jeho hlavě? Ten pocit, že se uvolnila pouta, která ho držela v rámci normálního chování, ale on se tak uvolnil do jakéhosi zvířecího prostoru. Cítil, že jeho prsty pevně chytly poddajné maso. Víc, víc, jako by to maso bylo něco, co se tou hrubou silou snaží vytvarovat v nový, hezčí tvar. Ten úsměv konečně zmizel. A pak na pár vteřin ten zdeformovaný pocit uspokojení, než následoval pocit studu.

Ano, po něčem takovém by bylo těžké sehnat jakoukoli jinou práci.

SOUČASNOST
2. ledna 2019

Heather

Tělo. Zírám na Douga.

Ne, ne. Tak to nemá být. Ne tady. Tady je moje útočiště, sem jsem unikla. Nemůže ode mě nikdo očekávat, že tohle budu řešit, to nemůžu, prostě ne... Zastavím záplavu myšlenek jen silou vůle. Ale vždyť to řešit dokážeš, Heather. Protože nemáš vlastně na vybranou.

Samozřejmě jsem věděla, že tohle byla jedna z možností. Dokonce dost pravděpodobná vzhledem k tomu, jak dlouho to pátrání trvalo – přes dvacet čtyři hodin – a jaké jsou venku podmínky. Takové počasí by bylo výzvou i pro někoho, kdo terén zná, kdo má nějaké dovednosti, jak přežít. Podle toho, co vím, zmizelý host nic takového neuměl. A jak ubíhaly hodiny beze změny, ta pravděpodobnost jen rostla.

Hned jak jsme se dozvěděli, že se host ztratil, zavolali jsme na horskou službu. Jejich odpověď nebyla úplně taková, v jakou jsem doufala.

„Právě teď,“ řekla mi operátorka, „není pravděpodobné, že bychom se k vám vůbec dostali.“

„Ale musí existovat nějaký způsob, jak se sem můžete dostat –“

„Podmínky jsou moc extrémní. Takové množství sněhu jsme nezažili už hodně dlouho. Takové počasí je jedna k tisícům. Viditelnost je tak malá, že ani nedokážeme přistát s vrtulníkem.“

„Tím chcete říct, že jsme odkázaní sami na sebe?“ Jak jsem to řekla, padla na mě celá váha toho, co to znamená. Žádná pomoc. Cítila jsem, jak se mi zvedl žaludek.

Na druhé straně se dlouho odmlčela. Skoro jsem ji slyšela, jak přemýšlí, jak by mi to co nejlépe sdělila. „Jen pokud bude takhle dál sněžít,“ řekla nakonec. „Jakmile se viditelnost zlepší, pokusíme se k vám dostat.“

„Potřebuju od vás trochu víc než jenom snahu,“ řekla jsem.

„Rozumím, a dostaneme se k vám hned, jak to bude možné. I jiní lidé jsou ve stejné situaci jako vy: máme celou skupinu horolezců zaseklou na Ben Nevisu a podobně jsou na tom u Fort Williamu. Kdybyste mohla přesně popsat, co se stalo, abychom měli všechny detaily u nás sepsané.“

„Naposledy byl ten host spatřen tady na Chatě,“ řekla jsem, „v... asi okolo čtvrté včera ráno.“

„A jak velká je ta oblast?“

„Celý pozemek?“ Sáhla jsem po čísle, které jsem se dozvěděla, když už jsem tady byla pár týdnů. „Něco přes padesát tisíc akrů.“

Ve sluchátku jsem slyšela, jak se ostře nadechla. A pak se zase na druhé straně na chvíli odmlčela, tentokrát na tak dlouho, že jsem si skoro myslela, že už tam není, že sníh už nám odřízl poslední možnosti spojení s okolním světem.

„Dobrá,“ řekla nakonec. „Padesát tisíc akrů. No. Někoho vám tam pošleme, jen co to bude možné.“ Ale tón hlasu se jí

změnil: bylo v něm víc nejistoty. Slyšela jsem v něm otázku stejně tak jasně, jako by ji vyslovila nahlas: *I kdyby se nám povedlo se k vám dostat, jak vám můžeme zaručit, že v té divočině někoho najdeme?*

Posledních dvacet čtyři hodin jsme pátrali tak daleko, jak to jen šlo. Jak sníh vytrvale padal dál, nebylo to snadné. Jsem tady jen rok, takže jsem ještě nezažila, že bychom zapadali sněhem. Určitě jsme jedno z těch několika míst v Británii – kromě těch pár řídky obydlených ostrovů – kde drsné počasí záchranným složkám zcela zabrání, aby se k vám dostaly. Vždy hosty varujeme, že pokud bude počasí špatné, mohlo by se stát, že nebudou moct odjet. Dokonce je to uvedené v protokolu, který musí podepsat. A přesto je těžké se s tím smířit, s tím, že se sem nemůže nikdo dostat. Nebo odjet pryč. Ale to je přesně ta situace, ve které se teď nacházíme. Všechno je zasypané sněhem, což znamená, že auto je vyloučené – dokonce i se zimním obutím nebo řetězy – takže se pátrá pěšky. Pátráme jen Doug a já. Už jsem úplně vyřízená – jak psychicky, tak fyzicky. Ani s námi není Iain, který sem většinou jezdí, aby pomohl s různými věcmi. Na silvestra bude se svojí rodinou: zaseknutý se všemi ve vnějším světě, což je nám k ničemu. Operátorka od horské služby nám alespoň pomohla dobrou radou. Říkala, že máme nejdřív zkontrolovat místa, ze kterých by se potenciálně mohlo stát útočiště. S Dougem jsme prošli všechna možná místa, kde by se člověk mohl schovat, chlad nás štípal do tváří, sníh nám bránil v každém kroku a já jsem se tak unavila, že jsem měla pocit, že jsem opilá.

Prošlapala jsem celou cestu k nádraží, což mi zabralo dobré tři hodiny, a zkontrolovala to i tam. Hosté si totiž říkali mezi sebou něco o tom, že nasednou na vlak zpátky do Londýna.

„Ztratil se nám jeden host,“ řekla jsem výpravčímu Alecovi. Je to kus chlapa se zachmuřeným výrazem: to dělá to nízké

obočí. „Prohledáváme celé okolí.“ Ztraceného hosta jsem mu popsala.

„Nemohl prostě odjet vlakem?“ Věděla jsem, že je to směšná otázka, ale měla jsem pocit, že se musím zeptat.

Vysmál se mi. „Vlakem? V tomhle? Zešílela jsi? I kdyby bylo jiné počasí, na Nový rok nic nejezdí.“

„Ale možná jste něco viděl –“

„Nikoho jsem neviděl,“ řekl mi. „Ne od té doby, kdy jsem sem před několika dny viděl přijet tu skupinku. Ne. To bych si všiml, kdyby se tu ochomejtal někdo cizí.“

„No,“ řekla jsem, „možná bych se tu mohla rozhlídnout?“

Doširoka roztáhl ruce, sarkastické pozvání. „Jako doma.“

Moc na rozhlížení toho tady nebylo: čekárna, bývalá stanice přednosta o jedné místnosti, která asi v jednu chvíli sloužila i jako záchod. A výdejna lístků, do níž jsem se dívala okýnkem: malá budka plná poházených papírů, ze které přes okýnko na lístky a peníze vycházel nasládlý zápach jakoby tlení. Jeden roh stolu zdobily tři zmáčknuté plechovky od limonády. Jednou jsem tam uvnitř viděla s Alecem Iaina, jak pokušují. Iain často jezdí vyzvedávat zásoby vlakem, takže se museli nějak skamarádit, i kdyby to bylo jen proto, že to usnadňuje věci.

Hned za kanceláří byly dveře. Otevřela jsem je a našla schodiště. „Ty,“ řekl Alec, „vedou ke mně do bytu. Do mých soukromých *prostor* –“ s trochou okázalého důrazu na slovo *prostory*.

„Tam asi –“ začala jsem. Přerušil mě.

„Dvě místnosti,“ řekl. „A záchod. Myslím, že bych věděl, kdyby se mi tam někdo skrýval.“ Začal mluvit hlasitěji a posunul se mezi mě a otevřené dveře. Stál moc blízko, byl z něj cítit nemytý pot.

„Jistě,“ řekla jsem a najednou jsem se nemohla dočkat, až půjdu. „Samozřejmě.“

Jak jsem začala stoupat směrem zpátky k Chatě tou trýznivou cestou, jednou jsem se otočila a viděla ho tam stát a dívat se za mnou, jak odcházím.

Po všech těch hodinách hledání jsme s Dougem nenašli nic. Ani stopu, ani vlásek. Jediné stopy, na které jsme narazili, byly ostré otisky kopýtek stáda vysoké zvěře. Zdálo se, že host se venku nepohyboval od té doby, co začalo sněžit.

Na pozemku je jen jedno místo, kde je nainstalovaná bezpečnostní kamera: přední brána, kde dlouhá cesta od Chaty vede směrem k silnici. Šéf ji tam namontoval, aby pytláky nejen odradil, ale i chytil. Je to k zlosti, ale někdy se stane, že se spojení přeruší. Ale tentokrát je možné tam všechny sledovat, od předchozího večera – silvestra – až po dnešek, kdy nám nahlásili, že zmizel jeden z hostů. Rychle jsem projela zrnitý záznam a hledala nějakou stopu po autě. Kdyby ten host nějak odjel taxíkem – nebo se vydal pryč pěšky, byl by tam o tom důkaz. Ale nebylo tam nic. Jediné, co tam bylo, byl pořad o tom, jak to vypadá, když začne sněžit. Na obrazovce stopy po autě zmizely v bílém moři.

V tu chvíli se možnost, že najdeme tělo, stávala pravděpodobnější. Ale mít to pak potvrzené je daleko horší.

Doug si zajel rukou do vlasů, které mu spadly do očí, mokré od sněhu. Viděla jsem, že se mu při tom ruka – paže, on sám – třese.

Je to zvláštní věc, vidět takového drsně vypadajícího chlapa, jako je Doug, stavěného, že by mohl hrát rugby, v takovém stavu. Dřív býval u mariňáků, tak už určitě viděl svůj díl smrti. Ale stejně tak to platí i o mně, o mé předchozí práci. Víím, že tohle se vás úplně nepustí, ta existenciální hrůza ze smrti. Navíc být ten, kdo mrtvého člověka najde – to je ještě úplně něco jiného.

„Myslím, že bys měla jít se mnou a podívat se na to taky,“ řekne. „Na to tělo.“

„Myslíš, že je to nutné?“ Nechci, aby to bylo nutné. Nechci to vidět. Přijela jsem až sem, abych smrti unikla. „Neměli bychom prostě jen počkat, až sem dorazí policie?“

„Ne,“ řekne, „stejně se sem jen tak nedostanou, že ne? A myslím, že by ses na to měla jít podívat teď hned.“

„Proč?“ zeptám se. Slyším, jak to zní: plačtivě, přecitlivěle.

„Kvůli tomu,“ přejede si dlaní po obličejí pohybem, který mu vytáhne kůži kolem očních důlků, takže vypadá jako démon, co vykrádá hroby. „Kvůli tomu... tělu. Jak vypadá. Nemyslím si, že to byla nehoda.“

Cítím chlad na kůži, ale s počasím to rozhodně nesouvisí.

Když vyjdeme ven, pořád sněží tak hustě, že je vidět jen na několik stop od domu. Jezero není vidět skoro vůbec. Natáhla jsem si na sebe oblečení, které je tady de facto mojí uniformou na ven: velkou pčřovku, v níž vypadám jako panáček od Michellinu, pohorky, červenou čepici. Klopýtám za Dougem, snažím se držet tempo s jeho dlouhým krokem, což není snadné, protože má dobře přes dva metry a já mám slabých metr padesát pět. V jednom okamžiku upadnu. Doug vystřelí velkou ruku v rukavici, chytí mě za paži a snadno mě vytáhne zpátky na nohy jako malé děčko. I přes náplň v rukávu cítím sílu jeho sevření, má prsty jako ocelové pruty.

Myslím na hosty uvízlé v jejich chatičkách. Ta nečinnost musí být strašná, to čekání. Museli jsme jim zakázat, aby nám pomáhali s hledáním, nechtěli jsme riskovat, že ztratíme dalšího člověka. Nikdo by v takových podmínkách neměl být tady venku. Tohle je ten druh počasí, ve kterém lidi umírají: „život ohrožující“, jak stálo ve vydané výstraze. Ale problémem je, že místo, jako je tohle, je stejně vzdálené jako jiná planeta. Tohle jsou lidé, kteří žijí jako očarování. Život jim pomohl,

aby se cítili nedotknutelní. Ve svých každodenních životech jsou už tak zvyklí mít kolem sebe neviditelnou bezpečnostní síť, být neustále ve spojení, rychlé záchranné služby, zdravotní a bezpečnostní směrnice – že mají za to, že si to všechno můžou vzít s sebou. Protokol podepsali s radostí, protože nad tím vlastně neuvažovali. Nevěří tomu. Nečekají, že to nejhorší se stane právě jim. Kdyby se zastavili a zamysleli se nad tím, *rozuměli* tomu, nejspíš by tu teď vůbec nebyli. Měli by z toho strach. Když si zvyknete, jaká je to tady vlastně samota, dojde vám, že jenom hodně divní lidé by se rozhodli tady bydlet. Lidé, kteří před něčím utíkají, nebo ti, co nemají co ztratit. Lidé, jako jsem já.

Teď mě Doug vede okolo k levému břehu jezera, směrem ke stromům.

„Doug?“ Uvědomím si, že šeptám. To je tím tichem tady, které je díky sněhu ještě hlubší. Přijde vám pak, jako byste křičeli. Máte pocit, že vás sledují, že vás možná hned za tou silnou stěnou ze stromů nebo tou všudypřítomnou bílou clonou někdo poslouchá. „Proč si myslíš, že to nebyla nehoda?“

„Až tam dorazíme, uvidíš sama,“ řekne. Neobtěžuje se otočit a podívat se na mě ani se zastavit. A pak řekne, přes rameno: „*Nemyslím* si to, Heather. Já to vím.“